

Arrest

nr. 51 932 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2010 eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door mevrouw de minister van Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet

onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Armeense origine met vaste verblijfplaats in Tbilisi, Georgië. Uw vader geraakte op 17 september 1998 betrokken bij een auto-ongeval, waarbij twee jongens het slachtoffer werden. Hun vader, een zekere M. D. (...), wilde wraak nemen voor het verlies van zijn zonen. Drie maanden later werd uw vader doodgeslagen. De daders werden niet gevonden, maar u vermoedt dat M. (...) hier iets mee te maken had. In december 1998, met Kerstmis, werd uw huis beschoten. Niemand raakte gewond. De politie kwam ter plaatse maar er werden opnieuw geen daders gevonden. U vertrok met uw moeder, S. K. (...) (OV 6.039.641) en uw broer D. D. (...) (OV 6.263.121) naar Armenië, waar u gedurende ongeveer een jaar bij uw grootouders ging wonen in Privolnaja. Daarna vertrok u naar Rostov in Rusland, waar u uw broer en uw moeder vervoegde en u samen met hen bij uw tante L. (...) verbleef, de zus van uw moeder. Uw broer werd in Rostov in het college waar hij studeerde benaderd door mensen die hem beledigden en bedreigden. Ook uw tante werd lastiggevallen op haar werk door mensen die naar jullie vroegen. Na een verblijf van een achttal maanden in Rostov (Rusland), ongeveer in 2002, ging u samen met uw broer en uw moeder naar Novo Uljanovsk (Rusland). Hier verbleven jullie ongeveer een jaar bij uw oom L. (...), de broer van uw moeder. Toen uw oom problemen kreeg door jullie aanwezigheid, keerden jullie terug naar Tbilisi. Aangezien uw tante en uw grootmoeder ondertussen op dit adres verbleven, kon u daar niet blijven en keerde u na ongeveer een maand terug naar Armenië. Jullie huurden een appartement in Jerevan. Jullie bleven een jaar of vier, tot 2006 ongeveer, in Jerevan wonen. Uw tante L. (...) werd in Rostov ondertussen door een wagen aangereden en belandde in het ziekenhuis. Haar man werd op het werk van een dak geduwd, maar overleefde de val. Toen u, tijdens uw verblijf in Armenië, met uw moeder naar een feestje ging van haar vriendin, werd er in jullie huis ingebroken terwijl uw broer aanwezig was. Hij slaagde erin te ontsnappen. U vermoedt dat M. (...) jullie ook hier had gevonden, omdat bleek dat de inbrekers Georgisch spraken en niets gestolen hadden. Bovendien zouden jullie nadien dreigtelefoons ontvangen hebben. Jullie besloten om naar Kirovagan te vertrekken voor twee maanden en later naar Etchmiadzin door te reizen, waar jullie nog een maand verbleven bij de ouders van een vriendin van jullie moeder. Omdat het oude mensen waren en jullie hen waarschijnlijk stoorden, keerden jullie terug naar Tbilisi, ongeveer in mei 2007. Op 17 mei 2007 vierden jullie de verjaardag van uw nicht M. K. (...) (OV 6.386.446). Twee kompanen van M. (...) kwamen naar jullie huis en dreigden ermee brand te stichten. Toen jullie burens ter hulp kwamen en de politie verwittigden, sloegen ze op de vlucht. De politie kwam ter plaatse, maar toen ze zagen dat er niets gebeurd was, gingen ze terug weg. Uw moeder, die ondertussen het Armeens staatsburgerschap verworven had, besloot het land te verlaten en vluchtte naar België, waar zij op 31 mei 2007 asiel aanvroeg bij de Belgische asielinstanties. U vertrok met uw broer naar Lvov, Oekraïne, met de bedoeling om van hieruit eveneens naar België te vluchten. Op 16 juni 2007 werd het lichaam van uw nicht M. (...) teruggevonden in verdachte omstandigheden. Zij zou zich verhangen hebben aan een boom, maar u vermoedt opnieuw een verband met M. (...) en jullie vorige problemen. U keerde met uw broer terug naar Georgië voor de begrafenis. Uw tante gaf jullie de schuld van alle problemen. Uw broer verliet het land en vroeg op 29 mei 2008 asiel aan in België. U ging opnieuw naar Oekraïne voor een tiental maanden en verbleef er bij een vriendin van uw moeder in Lvov. Daarna verbleef u achtereenvolgens in Tbilisi, in Novo Uljanovsk en Rostov. U keerde nog voor een 3-4 maanden terug naar Tbilisi om uiteindelijk in februari 2009 samen met uw nicht M. K. (...) naar België te reizen, waar u op 6 februari 2009 asiel aanvroeg bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een Georgisch paspoort.

B. Motivering

U verklaarde dat u uw land van herkomst diende te verlaten omdat u problemen kende met een zakenman, M. D. (...), die de dood van zijn twee zonen wilde wreken nadat deze waren omgekomen in een auto-ongeval waarbij uw vader in 1998 betrokken was.

Eerst en vooral blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u zich voor uw asielrelaas volledig baseert op de verklaringen die uw moeder, S. K. (...) (OV 6.039.641), aflegde ter staving van haar asielaanvraag (CGVS p.1). Er dient vastgesteld te worden dat u bij het vertrek van uw moeder (2007) nog minderjarig was en dat jullie precies dezelfde feiten hebben meegemaakt en aangehaald, namelijk dat uw vader vermoord werd in december 1998, dat jullie bedreigd werden door de vader van de twee omgekomen

jongens, dat kort daarop uw huis in Tbilisi werd beschoten, dat uw broer werd beledigd en bedreigd in Rostov, uw oom L. (...) in 2002 problemen kreeg door jullie aanwezigheid in Novo Uljanovsk, dat daarna uw tante in Rostov werd aangereden en uw oom van het dak werd geduwd, dat onbekende Georgisch sprekende mannen binnendrongen in uw woning in Armenië, dat er een poging tot brandstichting was in uw woning in Tbilisi in mei 2007, en dat uw nicht M. (...) in verdachte omstandigheden dood werd teruggevonden in juni 2007. Met betrekking tot deze feiten werd in hoofde van uw moeder vastgesteld dat zij er niet in slaagde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen, noch om een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De reden hiervoor was ondermeer dat jullie regelmatig nog op vrijwillige wijze zouden teruggekeerd zijn naar Georgië. Dit werd door u nogmaals bevestigd in uw eigen verklaringen (CGVS p.1, 3, 5), waarin u bovendien te kennen gaf dat u zelfs na het vertrek van uw moeder en uw broer nog voor een 3 à 4-tal maanden terugkeerde naar Georgië alvorens het land definitief te verlaten (CGVS p.5). Het feit dat u meerdere keren terugkeerde naar Georgië, waar de oorzaak van jullie problemen zou liggen, valt dan ook niet te rijmen met het gegeven dat jullie er effectief een gegronde vrees voor vervolging zouden koesteren.

Verder werd aangehaald in de beslissing van uw moeder dat jullie geen enkele poging zouden ondernomen hebben om een oplossing te vinden voor jullie problemen. Deze opmerking is eveneens voor u van toepassing. U verklaarde immers dat ook u na het vertrek van uw moeder geen poging meer hebt gedaan om jullie probleem op te lossen, "omdat het rustiger werd" en u "het probleem niet opnieuw wilde aanwakkeren" (CGVS p.9). Dit kan echter niet als afdoend argument aanvaard worden voor het uitblijven van enig initiatief van uw kant, te meer daar u na het laatste incident, het overlijden van uw nicht M. (...) in juni 2007, nog tot februari 2009 wachtte alvorens definitief uw land te verlaten en internationale bescherming te zoeken.

Bovendien kon ook u niet aantonen dat u voor uw problemen niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten kon rekenen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat voor zowel het auto-ongeval waarbij uw vader betrokken was in 1998, als in verband met de dood van uw vader, uw grootvader en van uw nicht M. (...), door de politie een onderzoek werd verricht (CGVS p. 4, 7, 8). Ook toen er een poging tot brandstichting was in jullie huis in Tbilisi in mei 2007, kwam de politie ter plaatse (CGVS p.5). Aldus kan u bezwaarlijk stellen dat bescherming in Georgië u zou worden ontzegd.

Daarnaast dient nog gewezen te worden op het feit dat u geen enkel sluitend bewijs kan voorleggen voor uw problemen. U legde ter ondersteuning van uw asielrelaas een kopie neer van de overlijdensakte van uw vader, waaruit blijkt dat hij gestorven is aan een embolie en niet dat hij vermoord geweest zou zijn. Verder legde u een artikel voor uit een tijdschrift dat reeds door uw moeder werd getoond en waarover reeds geoordeeld werd dat het geen informatie bevat over jullie, noch over de oorzaak waarom uw nicht M. (...) om het leven gekomen zou zijn. Ook de overlijdensakte van M. (...) bevat enkel gegevens over een overlijden "door ophanging, verstikking, door een metalen voorwerp dat vastgebonden zat rond haar nek" (CGVS p.4). Nergens uit de overlijdensakte blijkt verder dat het hier om moord zou gaan of dat er een verband zou zijn met de door jullie vermelde problemen. Hierbij dient bovendien nog opgemerkt te worden dat volgens de verklaringen van uw nicht M. (...) de dood van haar zus enkel te maken zou hebben met de slechte relatie met haar moeder, en niet met de problemen die jullie ondervonden zouden hebben na de dood van jullie vader. M. (...) stelde immers dat haar zus zelfmoord zou gepleegd hebben nadat zij die morgen, 17 juni 2007, na een ruzie met haar moeder het huis uit ging (CGVS M. (...) p.2).

Ook uit de informatie op de overlijdensakte van uw grootvader blijkt geen verband met uw problemen. De doodsoorzaak die vermeld staat op deze overlijdensakte luidt immers "verbranding van het lichaam", zonder verdere uitleg of enige verwijzing naar de door u aangehaalde problemen. U haalde bovendien zelf aan dat uw grootvader toen in dronken toestand werd gevonden in een garage en dat niemand, noch hijzelf, nadien wist wat er met hem gebeurd was (CGVS p.4). Het feit dat diens dood iets met uw problemen te maken zou hebben, is dan ook louter op vermoedens gestoeld die u niet hard kunt maken. Inzake deze overlijdensakte dient overigens nog opgemerkt te worden dat het een kopie betreft en derhalve slechts van geringe bewijswaarde is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en op het feit dat u expliciet stelde dat er na de dood van uw nicht M. (...) niets meer gebeurd is (CGVS p.1) en dat u geen andere individuele problemen meer ondervond dan diegene die reeds werden aangehaald door uw moeder, dient ook in uw hoofde vastgesteld te worden dat er geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan weerhouden worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw asielrelaas kunnen voorgaande conclusie niet wijzigen. Het schoolattest dat u voorlegde, toont namelijk enkel aan dat u in 2005 afstudeerde aan de middelbare school in Jerevan. Uw Georgisch paspoort en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw nicht, M. K. (...) (OV 6.386.446), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van "art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 52, 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;.

Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van het recht op een eerlijk en openbare behandeling van het proces, Schending van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève".

Verder betoogt verzoekende partij dat "de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringbevoegdheid zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan" en dat "het bestuursorgaan alle bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen".

3.2.1. Waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 52 van de vreemdelingenwet en van de principes van machtsoverschrijding en van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier voormeld artikel en "de principes van machtsoverschrijding en de principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces" zouden zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet en de principes van machtsoverschrijding en het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.2.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.3.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3.2. Waar verzoekende partij herhaalt dat haar problemen reeds op achtjarige leeftijd begonnen, meer in het bijzonder bij het auto-ongeval van haar vader *anno* 1998, en benadrukt dat zij hierdoor te kampen heeft met zware psychologische problemen wijst de Raad er vooreerst op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij met voormeld betoog in gebreke blijft. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen psychologisch of medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen.

3.2.3.3. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij in gebreke blijft te zeggen waarom de gelijklopende verklaringen van haar en haar moeder, die objectief een aanwijzing zijn dat de feiten beleefd werden, niet van aard zijn om tot een positief besluit te kunnen komen, wijst de Raad erop dat dit argument feitelijke grondslag mist. Immers motiveert verwerende partij duidelijk dat het voorgehouden asielrelaas, dat niet is aangetast door tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar moeder, niet kan resulteren in het erkennen van de status van vluchteling of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus daar uit dit relaas blijkt dat verzoekende partij meermaals naar haar land van herkomst terugkeerde, wat niet wijst op een gegronde vrees voor vervolging aldaar, en dat zij bovendien niet aantoonde zich niet te kunnen beroepen op de bescherming van haar autoriteiten daar bij de door haar voorgehouden gebeurtenissen de Georgische politie steeds ter plaatse kwam en een onderzoek instelde. Daarenboven stelt verwerende partij vast dat door verzoekende partij geen enkele poging werd ondernomen het probleem op te lossen. Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissingen als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de voormelde vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat aan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Verwerende partij heeft derhalve ondanks het gelijklopend zijn van het relaas tussen verzoekende partij en haar moeder duidelijk aangetoond waarom dit relaas niet van aard is om tot een positieve beslissing te komen.

3.2.3.4. Aangaande de motivering van verwerende partij betreffende de regelmatige terugkeer naar Georgië en het niet aantonen geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten werpt verzoekende partij op dat zij slechts voor korte periodes terugkeerde, dat zij niet haar autoriteiten vreest doch de bloedwraak die tegen haar familie werd uitgesproken en dat de tussenkomst van de politie steeds *a posteriori* gebeurde en er geen effectieve bescherming kon worden geboden.

De Raad wijst erop dat het argument van slechts een korte terugkeer niet kan worden aangenomen. Immers stelt men zich door de loutere terugkeer naar de regio van herkomst onmiddellijk bloot aan detectie door zij die de bloedwraak willen uitvoeren en aan de mogelijke uitvoering van deze wraak zonder dat hiertoe een langer verblijf noodzakelijk is. Bovendien houdt verzoekende partij zelf voor voorafgaand aan haar vlucht uit Georgië nog voor een periode van drie tot vier maanden naar haar land te zijn teruggekeerd (administratief dossier, stuk 6, p. 3 en 5) wat in het licht van een voorgehouden effectieve vrees slachtoffer te worden van bloedwraak onmogelijk kan worden beschouwd als een korte en onbeduidende periode van terugkeer.

Het opnieuw verwijzen naar een voorgehouden bloedwraak en het benadrukken geen vrees te koesteren jegens de Georgische autoriteiten is wederom een louter herhalen van de reeds eerdere gestelde asielmotieven wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Waar verzoekende partij stelt *“dat het besluit van het CGVS als verassend kan worden aanzien, vermits het CGVS er zich toe beperkt de rampen op te sommen die het gezin moest meemaken, dewelke effectief door de politie telkens werden vastgesteld, zonder echter vast te stellen dat de tussenkomst van de politie a posteriori gebeurde”* wijst de Raad erop dat door de Raad niet kan worden ingezien waarom verwerende partij deze *a posteriori* tussenkomst van de politie extra had dienen vast te stellen

daar dit gegeven ontegensprekelijk deel uitmaakt van het door verzoekende partij zelf voorgehouden asielrelaas (administratief dossier, stuk 6, p. 4, 5, 7 en 8) en dit aldus eveneens door de verwerende partij in de bestreden beslissing werd opgenomen. Verwerende partij stelt duidelijk: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat voor zowel het auto-ongeval waarbij uw vader betrokken was in 1998, als in verband met de dood van uw vader, uw grootvader en van uw nicht M. (...), door de politie een onderzoek werd verricht (CGVS p. 4, 7, 8). Ook toen er een poging tot brandstichting was in jullie huis in Tbilisi in mei 2007, kwam de politie ter plaatse (CGVS p.5).”*. Uit het telkenmale optreden van de politie en het desbetreffend verrichten van een onderzoek kan niet worden afgeleid dat de Georgische autoriteiten onwillig zouden zijn bij het verlenen van de nodige bescherming. Betreffende de opmerking dat geen *“effectieve bescherming”* kan worden geboden merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij met geen objectieve informatie en, of stukken wordt onderbouwd. Bovendien wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsstaat vermogen een absolute bescherming te bieden. Uit het telkenmale optreden van de politie, wat door verzoekende partij niet wordt ontkend, in samenlezing met de motivering dat geen enkele poging werd ondernomen om een oplossing te vinden voor de problemen – een motivering die zoals navolgend blijkt evenmin door verzoekende partij wordt weerlegd – kan verwerende partij terecht besluiten dat verzoekende partij niet aantoonbaar niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten te kunnen rekenen.

3.2.3.5. Waar verzoekende partij tegen de motivering van verwerende partij dat uit de beslissing van de moeder van verzoekende partij blijkt dat zij geen enkele poging zou hebben ondernomen om de problemen op te lossen, opwerpt dat elke asielaanvraag *“oerpersoonlijk”* dient te worden onderzocht en dat dit verwijt aan de moeder ten onrechte zou zijn geuit, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers houdt verzoekende partij zelf bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 1 juni 2010 voor geen poging te hebben ondernomen om de problemen rond de door haar beweerde bloedwraak op te lossen, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Desbetreffend kan in het verhoorverslag (administratief dossier, stuk 6, p. 9) worden gelezen: *“Hebt u in die periode zelf nog geprobeerd om informatie te verkrijgen ivm jullie problemen, of om jullie probleem op te lossen, met die M. (...)? Nee. Het werd rustiger en we wilden het probleem niet opnieuw aanwakkeren.”*. Het verweer van verzoekende partij dat moeilijk kan worden ingezien welk initiatief zij dienaangaande had kunnen nemen in eigen naam en als minderjarige met betrekking tot problemen die haar moeder onopgelost achterliet, mist feitelijke grondslag. Verzoekende partij die geboren is op 14 januari 1990 was weliswaar nog minderjarig op het ogenblik dat haar moeder in mei 2007 Georgië verliet doch bereikte de leeftijd van achttien jaar in januari 2008 en ontvluchtte pas in februari 2009, nadat zij voor drie tot vier maanden vrijwillig naar Georgië was teruggekeerd, haar land van herkomst op negentienjarige leeftijd. Verzoekende partij was derhalve meerderjarig op het ogenblik dat zij ondanks haar immense vrees voor de bloedwraak naar Georgië terugkeerde. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de verklaring van verzoekende partij waarom zij geen oplossing zocht voor deze problemen met name dat het rustiger werd – verzoekende partij maakt bij het Commissariaat-generaal geen enkel gewag van enige minderjarigheid – uit het gegeven dat zij zich ondanks haar enorme vrees voor deze bloedwraak niet wendde tot haar autoriteiten waarvan hoger werd aangetoond dat deze niet onwillig waren tot het bieden van bescherming en uit het feit dat zij ondanks deze vrees, waarvoor zij finaal vluchtte, toch voor een niet onbelangrijke periode naar de regio waar zich de problemen hadden voorgedaan terugkeerde, terecht kan worden besloten dat een gegronde vrees voor vervolging in hoofdzaak van verzoekende partij niet aanwezig is. De opmerking van verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar leeftijd wanneer haar verweten wordt te hebben gewacht tot februari 2009 alvorens haar land definitief te verlaten, kan door de Raad niet worden gevolgd. Eerstens stelt de Raad vast dat uit desbetreffende motivering van verwerende partij blijkt dat dit louter in correlatie staat tot het overlijden van haar nicht in juni 2007, wat verzoekende partij weze het ten onrechte verbindt aan deze bloedwraak (de zus van haar overleden nicht heeft het hier immers over zelfmoord) en dat daarenboven verzoekende partij reeds meer dan een jaar voorafgaand aan haar definitieve vertrek reeds achttien was geworden, dat haar moeder reeds meer dan anderhalf jaar voor het vertrek van verzoekende partij Georgië was ontvlucht en dat verzoekende partij nog gedurende drie tot vier maanden op eigen initiatief naar Georgië is teruggekeerd. Verzoekster had derhalve reeds ruim voor februari 2009, indien de door haar voorgehouden vrees ook effectief aanwezig was, rekening houdende met haar leeftijd het land kunnen verlaten.

3.2.3.6. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat het haar absoluut onmogelijk is een sluitend bewijs van haar problemen voor te leggen, wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging

ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Verwerende partij kan zich enkel uitspreken over die stukken die door verzoekende partij werden aangebracht ter ondersteuning van het door haar voorgehouden asielaanvraag. De uitgebreide motivering desbetreffend wordt door verzoekende partij evenwel ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Betreffende de bemerking van verzoekende partij dat verwerende partij met betrekking tot deze stukken enkel en alleen de negatieve aanwijzingen heeft weerhouden, wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien laat verzoekende partij desbetreffend na aan te duiden welke positieve aanwijzingen door verwerende partij niet in rekening zouden zijn gebracht.

3.2.3.7. Uit de vaststellingen dat door verzoekende partij ondanks de voorgehouden zwaarwichtige problemen van de bloedwraak op regelmatige basis werd teruggekeerd naar Georgië en dat niet wordt aangetoond dat geen beroep zou kunnen worden gedaan op de bescherming van de Georgische autoriteiten besluit verwerende partij terecht dat aan verzoekende partij noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

3.2.4. Betreffende de door verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en het gehoorverslag van haar nicht M. en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.5. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Waar verzoekende partij de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

3.2.6. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofdte van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT